

Voorwoord

Hoe ik de Akasha-kronieken heb ontdekt

Ik heb geen bijna-doodervaring gehad. Het is meer zo dat ik gedurende een aantal jaren spiritueel op het randje van de dood zweefde. De situatie was akelig en ik kon maar niet begrijpen waarom. Ik had alles goed gedaan: was een braaf meisje geweest, was naar school gegaan, had hard gestudeerd en goede cijfers behaald. Ik had een fijne baan, een leuk appartement – kortom, ik had wat je noemt een prima leven. Ik had alles wat ik wilde ... en voelde me ellendig. Door grote wilskracht had ik bereikt wat ik me had voorgenomen te doen, maar al mijn prestaties ten spijt kon de schreeuw die vanuit de diepte van mijn ziel omhoogsteeg niet worden gedempt.

Hoe hard ik het ook probeerde, ik was nooit ‘goed genoeg’ – mijn pogingen hadden geen enkel effect. Soms gaf ik het maar gewoon op en liet ik mezelf net zo ‘slecht’ zijn als ik kon tolereren – gewoon om me een gevoel van ‘oké zijn’, veiligheid of ontspanning te geven. Maar ook dat werkte niet.

Uiteindelijk kwam ik op een punt waarop ik tot God bad: ‘God, als U bestaat, help me dan toch. Ik ben ten einde raad. Help me. Alstublieft.’

Binnen zes weken na dat dringende gebed gebeurde er iets opmerkelijks. Ik lag op mijn bed, had met mezelf te doen en keek naar een boom die tot aan mijn raam op de derde verdieping was opgeschoten. Weer vroeg ik God om hulp: ‘Vertel me alstublieft hoe het mogelijk is dat mijn leven in feite zo goed is maar dat ik me toch zo naar voel.’

Toen leek ineens alles stil te staan. Al het lawaai in me verstomde en maakte plaats voor een gevoel van rustige opluchting. Toen ik bewust naar de boom keek, wist ik dat we met elkaar verbonden waren – dat voelde ik diep vanbinnen. Ik was drieëntwintig jaar, geboren en

getogen in de stad, en ik had niet veel tijd in de vrije natuur doorgebracht. De ervaring verbijsterde me. Voor even voelde ik mezelf één met de boom en met al het andere dat ik al dan niet kon zien. Het was een immens en intens gevoel en tegelijkertijd heel troostend. Ik wist ineens heel zeker dat mijn leven niet een mislukking was en dat God bestond. En wat nog belangrijker was – ik besepte dat deze God me een prettig mens vond. Aan Gods *liefde* had ik nooit getwijfeld – ik had altijd geweten dat God me liefhad. Maar of Hij me ook *aardig vond* was iets waar ik nooit zo zeker van was geweest. Op dat wonderbaarlijke moment kwamen al mijn angsten tot bedaren en kreeg ik antwoord op mijn vragen. Het gevoel ten volle gekend en onvoorwaardelijk geliefd (en gewaardeerd!) te worden was onmiskenbaar. Dat gevoel en de werkelijkheid ervan waren zo overweldigend en zo diep, dat ik me daar tot op de dag van vandaag – nu bijna dertig jaar later – nog steeds één mee voel.



Aangezien ik opgegroeid ben in een katholiek gezin in het Midwesten van de Verenigde Staten was mijn aanvankelijke begrip van God dat van de ‘oude man met baard op een wolk’. Het gevoel van verbondenheid met de boom deed dat idee teniet. De God die ik op dat moment had ontmoet steeg ver uit boven dat oude concept. Mijn nieuwe verrijkte en ver-reikende beeld van God was meer dat van een krachtveld dan dat van een persoon. Deze kracht leek een groot aantal verschillende kwaliteiten te bezitten die in dat ene moment samenkwamen – positieve, energie-schenkende kracht samen met uiterst subtiele gevoeligheid en tedere compassie en vriendelijkheid.

Er was een paradoxale beleving van onbeperkte orde waarin uitbundige vreugde, diepe stilte, nauwkeurig gewaarzijn en eerbied voor het moment samenvloeiden en waarin al wat is, wat ooit geweest is en al wat ooit zal zijn, besloten lagen – als het ware tegelijk gebeurden. *Dit* was een God die het waard was gekend te worden! Even kwam het in me op dat er een beter, moderner woord zou moeten bestaan voor deze kracht die zo duidelijk tegenwoordig was. Maar uiteindelijk besloot ik dat de aanduiding *God* voor mij de beste term was omdat die ook de onkenbare, mysterieuze natuur van dit krachtveld aangeeft.

Sinds dat voor mij zo belangrijke voorval met de boom ben ik gezegend geweest met veel van zulke momenten van verhoogd bewustzijn. Maar die eerste bewuste ervaring van de aanwezigheid van God is de meest ingrijpende en transformerende geweest. In een oogwenk was alles veranderd – *ik* was veranderd – en toch leek alles uiterlijk hetzelfde. Ik wist dat ik, wat die ervaring ook had betekend, dat gevoel vaker wilde beleven. Ik wilde mijn hele leven leven vanuit dat gevoel zo gekend, zo gezien, zo geliefd en zo gewaardeerd te zijn. Daar begon mijn zoektocht.

Heersende religies

Met passie en enthousiasme zette ik mijn eerste schreden op het spirituele pad. Ik probeerde mijn eerste ervaring vast te houden, die te laten voortduren, haar te herhalen. Mijn verlangen om dat gevoel van Licht, kracht en tegenwoordigheid opnieuw te beleven bracht me naar verschillende plaatsen. In eerste instantie ging ik naar kerken en tempels, variërend van de katholieke kerk, waar verbaal bidden de norm is, tot boeddhistische tempels, waar mensen meditatie en onthechting beoefenen. Binnen zeer korte tijd kwam ik erachter dat alle religies in wezen goed zijn en tot op de dag van vandaag neem ik deel aan verschillende religieuze activiteiten wanneer ik me daartoe geroepen voel. Maar de openbaring zoals ik die ervaren had vond ik er niet en ook leek die in al die religies niet het kernpunt te vormen. Ik kreeg daarentegen te maken met een hele hoop regels en al even veel druk om die op te volgen. Mannen maakten de dienst uit en vrouwen hadden een louter dienende functie. Dat was niks voor mij. Ik was in die tijd juist bezig mijn eigen seksuele identiteit te aanvaarden en was bang dat de gezaghebbenden daar een stokje voor zouden steken en me uit de kring van gelovigen zouden weren. Het werd me duidelijk dat de traditionele religies voor mij niet het juiste pad waren tot de diepste ervaring van Gods tegenwoordigheid zoals ik die eenmaal had beleefd.

Na mijn spirituele ontwaken voelde ik me zo vervuld van Gods genade, dat het me geen moeite kostte de gewoonten, denkwijzen en gedragspatronen die mijn spirituele ontwikkeling in de weg hadden gestaan, los te laten. Tegelijkertijd kreeg ik de energie die nodig was om nieuwe leefpatronen te ontwikkelen. Mijn belachelijke vooringe-

nomenheid verdween vrijwel moeiteloos. Ik had al weleens eerder geprobeerd mijn leef- en denkwijze te ‘saneren’, maar dat was me toen nooit gelukt. Maar doordat ik op zo’n heel andere wijze geraakt was, kon ik zonder feitelijke inspanningen een andere weg inslaan. Iedereen die een dergelijke vorm van heling heeft meegemaakt weet hoe mysterieus en wonderbaarlijk die ervaring is. Geen enkele menselijke poging is daarmee te vergelijken.

Gedurende een tijdje – misschien een maand of zes nadat het Licht in me doorbrak – stond ik wijd open en leefde ik heel bewust. Ik had het gevoel een nieuwe levensdimensie te zijn binnengegaan, en dat was in feite precies wat er was gebeurd. Overal waar ik kwam werd ik getroffen door het besef dat alles wat ik zag God was – een uiting van God – en dat ik daar één mee was. Als ik in de supermarkt in de rij bij de kassa stond, realiseerde ik me met een schok dat al die anderen en ik die daar wachtten één waren. En als ik langs het meer in Chicago reed, kostte het me geen enkele moeite te aanvaarden dat alles wat ik zag God was en dat ik daar deel van uitmaakte. En ook sociale woningbouwprojecten zag ik plotseling als een van Gods gezichten – iets waar ikzelf mee verbonden was. Ik voelde me wel een beetje gek, maar het was in ieder geval beter dan het gevoel dat ik tot voor kort had gehad – in de put en ellendig.

Mijn moeder was in die tijd een godsgeschenk. Ze heeft een sterk ontwikkeld mystiek bewustzijn en deinst niet terug voor spirituele werkelijkheid. Als progressieve katholiek die haar tijd altijd een beetje vooruit is geweest, hielp ze me vanuit haar zienswijze en bood me zo leiding en inzicht met betrekking tot de mis, het mysterie van de Drie-eenheid en de Schrift. Haar steun verflauwde nooit en daarvoor ben ik haar eeuwig dankbaar. Niettemin was haar radicale benadering van het traditionele pad niet de mijne.

Nieuwe wegen onderzoeken

Nadat ik me verdiept had in religie, begon ik me te interesseren voor zelfhulpseminars. Ik heb er tientallen bijgewoond en ze allemaal fantastisch gevonden! Alle brachten ze me iets wat ik nodig had: soms begrip, soms mensen, soms structuur en organisatie. Naar welke workshop ik ook ging, altijd werd ik gezegend met iets dat aan mijn groeiproces bijdroeg. Sommige ervan waren positief, gericht op een

gevoel van eigenwaarde en innerlijke vrede. Andere waren pittig en schudden me helemaal door elkaar – een vreselijk ongemakkelijke ervaring. Maar allemaal hebben ze bijgedragen aan mijn steeds breder wordende bewustzijn. Wat aan dit pad echter ontbrak was de erkenning van de spirituele dimensie van het leven.

Ik vervolgde dus mijn zoektocht en werd daarbij vergezeld door talloze vrienden en kameraden. Ik zocht mijn heil in therapie en lichaamswerk van allerlei richtingen, in readings en – natuurlijk – ook bij menige waarzegger. En net als dat bij alle reeds gevolgde paden het geval was geweest, waren ook deze ervaringen doorgaans fantasistisch.

Toen ik achtentwintig was, ging ik met een vriendin naar een Renaissance-markt waar een tarotlezer mij de kaart las. Dat zou uiteindelijk een belangrijke gebeurtenis voor me blijken te zijn – niet zozeer vanwege de details over mijn leven die deze vrouw me vertelde, als wel vanwege mijn *gevoel* nadat ze haar voorspellingen had uitgesproken. Terwijl ik de waarheid van haar woorden tot me liet doordringen, ervoer ik een verbazend gevoel van persoonlijke bevrijding. Kon ik anderen maar datzelfde gevoel geven!

Na mijn bezoek aan die markt was ik vast van plan een bestaan als tarotlezer op te bouwen. In die tijd leek dat een belachelijk idee. Tarotlezers en anderen die zich bezighielden met spirituele waarzeggerij leken allemaal heel vreemd, zo ver afstaand van het gewone dagelijkse leven – haast een soort onaangepaste malloten. Het was een beangstigende gedachte dat ik, als ik tarotlezingen zou gaan doen, ook bij die subcultuur zou behoren. Ik had mezelf nog niet verzoend met de gedachte dat ik een gewoon mens was die zich toevallig in de tarot wilde verdiepen. In die tijd was het een kwestie van of-of: of ik kon me in de echte wereld, de normale samenleving bewegen, of ervoor kiezen aan de zelfkant daarvan te leven.

Ongeveer een jaar later opperde een andere vriendin een sessie af te spreken met een vrouw in Texas die met de Akasha-kronieken werkte ... Ik had er geen flauw idee van wat dat waren. Deze 'reader' stond zeer goed bekend, dus ik maakte telefonisch een afspraak. Men zei dat zij in staat was me te vertellen wat mijn zielsdoel is – iets wat ik natuurlijk graag zou willen weten. In die tijd waren mijn werksituatie en financiële situatie zo turbulent, dat ik gewoon niet wist welke kant ik op moest. Elke baan die ik in die periode had gehad, had me

weliswaar iets geboden wat ik prettig vond, maar over het geheel genomen waren ze geen van alle bevredigend voor me geweest. Ik was teleurgesteld en in de war.

Op de dag van de afspraak werd ik ontvangen door een hartelijke vrouw. Maar ondanks haar warmte had ik moeite met haar zware accent en de nieuwe ideeën die ze me presenteerde. Ik begreep niet helemaal wat ze me vertelde, maar wat ik *wel* wist was dat ik dat gevoel weer had, dat duidelijke gevoel gekend en geliefd te zijn. De rest van de sessie deed er eigenlijk niet zo veel toe, en ook hier kwam de gedachte in me op dat ik het heerlijk zou vinden te kunnen doen wat zij deed.

Het leven ging verder z'n gewone gangetje. Tegen de tijd dat ik dertig was, had ik veel van mijn persoonlijke problemen opgelost. Met behulp van Gods oneindige liefde en kracht was ik van een vreselijke eetstoornis afgekomen en had ik een fijne partner gevonden met wie ik nog steeds mijn levensreis deel. Toen Lisa en ik elkaar voor het eerst ontmoetten, leerde ze me het lezen van de tarotkaarten. Uren brachten we daarmee door. Haar vriend Steven had haar geleerd hoe je de kaarten moest ontcijferen en zij gaf dat weer door aan mij. We vonden het fantastisch en in de paar jaren die volgden las ik de kaarten zo vaak zich maar een gelegenheid voordeed. En tijdens mijn studie aan de University of Illinois spendeerde ik ook veel tijd aan het ontwikkelen van mijn vaardigheden door voor nerveuze medestudenten de tarot te lezen.

Ik keerde terug naar Chicago en kreeg een vaste baan bij een octrooibureau. Daarnaast greep ik elke kans aan om voor mensen de tarot te lezen. Ik vond mijn baan niet leuk, maar gedurende lange tijd spande ik me werkelijk tot het uiterste in om er wél mijn draai in te vinden – maar vergeefs. Ik moest er weg. Ik maakte mezelf wijs dat ik dan de tentamens Russische taal zou gaan doen die nodig waren voor mijn afstuderen in de Russische geschiedenis. Ik was te bang om toe te geven dat ik die baan wilde opzeggen om mijn brood als tarotlezer te verdienen en dus ‘wapende’ ik mezelf met deze sociaal aanvaardbare rechtvaardiging om een prima baan zomaar op te geven – wat ik dus uiteindelijk deed. Maar de zoveelste poging om Russisch te leren was gewoon te pijnlijk en even onverdraaglijk als de baan die ik ervoor had opgezegd. Na veel zielengepeins en veel tandengeknars haalde ik mijzelf van mijn zelfgefabrieekte kruis en liet het Russisch

varen. Na eventjes de opluchting van die beslissing te hebben gevoeld, brak het moment aan van de in eerste instantie afschrikwekkende waarheid ten aanzien van mijn beroepskeuze: ik wilde tarotlezer zijn.

Om mijn droom te verwezenlijken werkte ik overdag als schoonmaakster en las 's avonds in cafés de tarot. Dat was heel leuk om te doen! Na een tijdje begon ik bij mij thuis tarotlezingen te doen en mijn praktijk groeide al snel. Toen begon er zich een merkwaardig patroon af te tekenen: ik zag toen – en ook vandaag de dag nog – dat de mensen die zich voor een tarotlezing tot me wendden over het algemeen intelligent waren en een goed inzicht hadden. Tijdens het lezen van de kaarten ‘zagen’ we allerhande dingen die hun meer duidelijkheid verschafte ten aanzien van de zaken die in hun leven speelden. Aan het einde van zo'n sessie waren zowel de cliënt als ik tevreden, maar zes à acht maanden later kwamen ze terug met precies dezelfde problemen.

Laat ik dat iets genuanceerder stellen: *sommige* mensen kwamen met dezelfde kwesties terug. Er waren in feite twee verschillende groepen. De ene groep bestond uit mensen die op zoek waren naar wat meer inzicht in hun problemen om deze op te lossen en/of boven hun beperkingen uit te stijgen. Voor hen was het probleem een gebrek aan kennis, dus kennis was *altijd* de oplossing voor hun problemen. Voor de andere groep echter was de wortel van het probleem iets anders. Door die mensen werd kennis niet noodzakelijkerwijs omgezet in kracht, en zonder de kracht die ze nodig hadden bleven ze vaak in hun probleem steken. Dan kwamen ze bij me terug – we bekeken dan opnieuw hun kaarten en herhaalden hetzelfde proces. Het was pijnlijk te zien dat deze readings nooit leken aan te slaan, iets wat me een heel akelig gevoel gaf.

Mijn gebeden werden wanhopig: ‘God, er moet toch een manier zijn waarop mensen toegang krijgen tot de kracht die ze nodig hebben om hun problemen op te lossen. Kennis is duidelijk niet genoeg. Kennis alleen helpt al wel wat, maar gaat niet ver genoeg. Help als-tublieft! De oplossing kan niet in een dogma of institutie liggen want de mensen uit die groep die bij me komen hebben daar niets mee op ...’

Op dat punt in mijn leven was ik gewend geraakt aan Gods ontvankelijkheid voor mijn recht uit het hart komende gebeden en Zijn

bereidheid daarop te reageren – een antwoord dat precies op het juiste moment zou komen. Ik had er weliswaar geen idee van wat het antwoord zou blijken te zijn, maar ik stond open voor welke echte oplossing dan ook.

Sjamanistische reis

Niet lang na dit gebed nodigde een vriend me uit voor het bijwonen van een sjamanistische drum-kring. Eigenlijk had ik daar geen zin in – de gedachte blootsvoets in een kring te zitten met een groepje mensen in krachtdier-T-shirts leek me ronduit afschuwelijk. Maar mijn vriend was er zo enthousiast over, dat ik uiteindelijk overstag ging. Ik moest ook wel om mezelf lachen, want het idee dat ik als tarotlezer bang was dat een sjamanistische drum-kring te eigenaardig zou zijn, was natuurlijk al te gek.

De bijeenkomst was bij een vrouw die Pat Butti heette. De groep die zij leidde bestond al lang en had een goede naam. Ik voelde me dus redelijk op m'n gemak. Pat was heel lang – wat ik niet verwacht had – en ze had zilvergrijs haar. Er liep een pluizige hond rond en de vloer was bedekt met een ruwharig kleed. De sfeer was hartelijk en uitnodigend. Ze legde kort iets uit over de reis die we gingen ondernemen. Het klonk me nogal als hocus pocus in de oren en ik wist zeker dat er niets met mij zou gebeuren. Maar ik besloot beleefd te zijn en naar beste kunnen aan de sessie mee te doen.

Na een paar drumslagen bevond ik me al in een andere dimensie die net zo echt was als de kleren die ik aanhad. Ik voelde het: de kracht om verandering te realiseren – geen dogma, geen institutie, gewoon levenskracht. 'Oké, God', dacht ik toen ik uit mijn trance ontwaakte, 'en wat nu verder?'

Binnen een paar weken begon ik aan een cursus traditioneel sjamanisme aan de Foundation for Shamanic Studies, waar ik het grote geluk had onder leiding van Sandra Ingerman – auteur van *Soul Retrieval* – te trainen. Mijn tarotbeoefening was succesvol en ik begon die aan te vullen met sjamanistische helingen. Het was een fantastische manier om mensen die met problemen zaten hun eigen levenskracht terug te geven. Gedurende de vijf jaar die volgden werkte ik als sjamanistisch heler in zowel een-op-eenssessies als in groepen. Ik heb dat een prachtige ervaring gevonden.

Je raadt misschien al wat er nu komt – een pad dat ik geruime tijd als levensvervulling had beschouwd liep ten einde, en een ander pad opende zich.

Op een dag toen ik een drum-kring leidde en, zoals de leider pleegt te doen, alle windrichtingen aanriep – iets waarmee men in wezen vraagt dat alle aanwezigen mogen krijgen wat ze nodig hebben – hoorde ik mijzelf *God aanroepen voor bescherming en steun*. Ik riep niet de geesten van het Oosten, het Zuiden, het Westen en het Noorden aan, zoals dat gebruikelijk was, maar God. Nu is het wel zo dat alle windrichtingen en de dieren en al wat verder bij de natuur hoort uitingen van God zijn, maar om de een of andere reden had ik – zonder dat expres te hebben gedaan – de normale sjamanistische structuur niet gevolgd. En later, tijdens een sjamanistische heling met iemand, hoorde ik mezelf tegen God zeggen dat die persoon zijn kind was en dat we Hem nodig hadden om vat te krijgen op de situatie. En ten slotte kwam het moment dat ik tijdens een drum-kring naar mijn handen keek en me ineens heel ongemakkelijk voelde bij de constatering dat die wel het blankst van alle blanke vrouwen in de stad waren! Het leek me beter het sjamanisme aan anderen over te laten.

De Akasha-kronieken

Weer was het moment daar voor een wanhopig gebed. Ditmaal ging dat ongeveer als volgt: ‘God, er moet een eenvoudige en makkelijke manier zijn om toegang te krijgen tot kennis *en* kracht. Geen gedoe – gewoon een gebed. Help me alstublieft.’ En ik twijfelde er geen moment aan dat de gevraagde hulp op mijn pad zou komen.

Een paar weken later maakte ik deel uit van een panel dat informatie over sjamanisme gaf. Een andere vrouw die daar was sprak over de Akasha-kronieken. Ik wist niet precies waar ze het over had – het kwam me erg esoterisch voor – maar er was iets daarin wat me zo aansprak, dat ik besloot haar cursus van twee dagen – Akasha-kronieken voor Beginners – te volgen. Ze leerde ons hoe we die kronieken kunnen openen door middel van een speciaal gebed. Ik volgde haar aanwijzingen op, en ja, hoor! ik voelde een heel bijzondere verschuiving. En dat gevoel gekend en geliefd te zijn was er ook weer – wel niet zo overweldigend als de eerste maal dat ik het had ervaren, maar ik herkende het en voelde dat ik eindelijk thuisgekomen was.

Het meest fascinerende aan deze nieuwe ervaring was dat die helemaal niet sensationeel was. Geen spectaculaire verschijnselen, geen vreemde stemmen, geen rollende ogen – niets van dat alles. Er was gewoon een simpele, subtiele en toch onmiskenbare verschuiving in me die me toegang bood tot de bewustzijnsdimensie waar ik naar op zoek was geweest. Door de jaren heen is dit gevoel van liefde heel betrouwbaar voor me gebleken. Altijd wanneer ik deze prachtige staat van zijn wil binnengaan, hoef ik alleen maar dat gebed uit te spreken.

Voor mijn sjamanistische cliënten ging ik de Akasha-kronieken lezen en gedurende twee jaar werkte ik met beide benaderingen. Voor mijzelf las ik de kronieken bijna dagelijks, evenals voor iedereen in mijn omgeving die dat maar wilde. Ik had het gevoel als het ware bij de hand genomen te zijn door het Licht en bewoog me in een andere richting. Of ik nu de kronieken voor mijzelf las of voor anderen, telkens weer werd ik vervuld van dat gevoel waar ik zo lang naar op zoek was geweest. En er was meer: jaren van studie kwamen ineens samen en vormden een zinvol geheel voor me. Ik had onder andere de werken van Joel S. Goldsmith en Alice Bailey bestudeerd en ik was daardoor mentaal klaar voor het volgende stadium van mijn reis. De New Thought-kerken, Religious Science en Unity – waar ik me al eerder in had verdiept – droegen ook veel bij aan dit proces. Alles wat ik had ervaren en geleerd ondersteunde me in dit nieuwe gebied dat ik nu betrad. En dat is nog steeds het geval!

In 1995 verhuisden Lisa en ik met ons zoontje Michael naar het Olympic Peninsula (een natuurgebied aan de westkust van de Verenigde Staten, ten zuiden van Vancouver) met het plan daar voor de rest van ons leven te blijven. We vonden het er heerlijk – omringd door de oogverblindende schoonheid van het onwaarschijnlijk ouderwetse Victoriaanse havenstadje Port Townsend. Daar, aan de ‘rand’ van de kaart van de Verenigde Staten, in een stadje met zeventuizend inwoners, breidde mijn praktijk zich uit. Het was een plek waar mensen naartoe kwamen voor heling, dus mijn werk kreeg er een warm onthaal. Maar de aanpassing aan de nieuwe woonplaats en de opvoeding van een peuter bezorgden me nogal wat stress. Ik verkeerde weliswaar in de gezegende omstandigheid dat mijn werk op prijs werd gesteld, maar de cliëntenlijst was al gauw zo lang, dat ik het niet meer kon hanteren. Er kwamen per week zoveel mensen voor een consult, dat zelfs mijn werk me te zwaar werd. En ook al deed ik dat werk met

veel liefde, toch eiste het zijn tol – na een poosje had ik het gevoel in duizend stukjes uiteen te vallen. Er moest duidelijk iets veranderen, dus wederom zocht ik mijn heil in het gebed: ‘God, help me alstublieft. Wijs me wat ik moet doen.’

Toen begreep ik ineens – als een ware openbaring – dat veel van de mensen die bij me kwamen om hun Akasha-kronieken te lezen, dat werk heel goed zelf zouden kunnen doen. Er was geen enkele duidelijke reden waarom ze niet zouden kunnen leren zelf toegang tot de kronieken te krijgen. En als ze dat zouden leren, dan zou dat hen helpen hun eigen spirituele gezag te ontwikkelen. In plaats van op mij te vertrouwen, zouden ze hun eigen spirituele leiding kunnen volgen en dat zou hen in staat stellen zich te ontwikkelen en rijper te worden. Ze zouden dan alleen bij me hoeven komen wanneer ze vast waren komen te zitten of een steuntje van buitenaf nodig hadden op hun reis. Mijn doel was altijd al geweest anderen in hun zoektocht te helpen hun eigen weg te vinden in plaats van deze voor hen uit te stippelen – iets wat ik trouwens ook niet zou kunnen. Ik was er nooit op uit geweest mensen onnodig afhankelijk van me te maken en was opgelucht toen deze oplossing in me opkwam.

Ik ben van mening dat er tijdens een spirituele queeste bepaalde afstanden zijn die we alleen moeten afleggen, en onze uitdaging ligt in het leren hoe dat te doen. Maar er zijn ook tijden waarin het beter is anderen om advies te vragen. Op ons pad leren we met vallen en opstaan wanneer we een stuk van de weg alleen moeten gaan en wanneer het raadzaam is hulp te zoeken. En ten slotte leren we dat we hier zijn om elkaar te helpen.

Mijn gebed was dus verhoord en ik had de oplossing voor mijn probleem gevonden. Door mijn cliënten te leren hun eigen Akasha-kronieken te lezen, zou ik ze de kracht geven om zelfredzaam te zijn. En dan zou ik me kunnen richten op anderen die juist in een fase zaten waarin ze hulp nodig hadden. En wat zou het fijn zijn om te zien hoe mijn Akasha-leerlingen hun eigen spirituele autoriteit zouden vinden. Het was de volmaakte oplossing, maar ... die moest nog even wachten.

Bevoegd tot onderrichten

Hoewel mijn innerlijke leiding me aanmoedigde om te gaan onderrichten, vonden andere krachten – zowel menselijke als bovenmenselijke – het beter daar nog even mee te wachten. Maar hoewel ik niet iemand ben die geduldig op iets gaat zitten wachten, deed ik dat nu toch wel omdat ikzelf een leraar nodig had die me naar het volgende niveau kon begeleiden om me in de Akasha-praktijk stevig genoeg te gronden om die effectief aan anderen door te kunnen geven. Dus ik ging nog een vol jaar door met mijn consulten en ‘goochelde’ de rest van mijn leven daar een beetje tussenin en omheen. En in dat jaar ontmoette ik de leraar die ik nodig had.

Ik had een lijst gemaakt van alle eigenschappen waarover de juiste leraar zou moeten beschikken en die lijst was zeer specifiek en gedetailleerd. Ik wilde steun, leiding en aanwijzingen van iemand die ik bewonderde, respecteerde en aardig vond. Ook wilde ik iemand bij wie ik me vrij genoeg voelde om eerlijk te zijn en veilig genoeg om me kwetsbaar op te stellen, maar die dan toch ook mijn sterke punten zou herkennen en erkennen. Idealiter zou deze persoon alle kwaliteiten moeten hebben die ik in hem of haar zocht. Op een dag kwam Mary Parker in mijn leven en zij bleek precies dat soort leraar te zijn.

Meteen toen ik Mary ontmoette, ging er een weg voor me open en vielen dingen snel op hun plaats. Mary had een ‘heilig gebed’ ontvangen. Een van de wijzen waarop mensen toegang zoeken tot de Akasha-kronieken is via ‘heilige gebeden’. Deze gebeden zijn aan mensen gegeven als een soort toegangscode tot de kronieken, ze te lezen en ze vervolgens weer op de juiste manier af te sluiten. Deze traditie van het heilige gebed is gebaseerd op de vibratiepatronen van specifieke woorden en zinnen die samen een trillings-lichtnet vormen – een energetische brug – naar een speciaal gebied van de Akasha-kronieken. Elk gebed zendt op zielsniveau een signaal uit dat contact maakt met individuen die met de vibratie van het gebed resoneren. Omdat die individuen energetisch verbonden zijn met de specifieke tonen, lichten en klanken van dat gebed, kunnen ze het desgewenst gebruiken om samen te werken met de kronieken. Er zijn momenteel veel mensen die een actieve relatie onderhouden met de Akasha-kronieken. Daarbij wordt gebruikgemaakt van een heel scala aan heilige gebeden, wat tot prachtige resultaten leidt.

De kennismaking met Mary ging per telefoon. We herkenden elkaar onmiddellijk en ik regelde haar komst naar Port Townsend om een cursus voor beginners te geven. Ik ging er per definitie van uit dat *zij* het onderricht voor haar rekening zou nemen – maar nee. Het weekend brak aan, meer dan vijfendertig mensen waren in het gemeenschapscentrum bijeen ... en ze zette mij voor de klas.

Met de zegen van Mary Parker kreeg ik de bevoegdheid de Akasha-kronieken te onderrichten met gebruikmaking van haar heilige gebed. Mensen kwamen naar me toe, er werden cursussen georganiseerd en door inzicht in mijn eigen kronieken werd me werk voor gevorderden geopenbaard. Deze periode in mijn leven was buitengewoon opwindend, veeleisend en fantastisch. Ik kon iets aan anderen doorgeven dat hen in staat stelde hun eigen spirituele meester te zijn – een eenvoudige, niet-spectaculaire, betrouwbare methode ter ondersteuning van diegenen die zich geroepen voelen tot dit Licht als een pad tot bewustzijnsontwikkeling.

Wat vooral heel belangrijk voor me is geworden, is mensen te leren hoe ze zowel spiritueel onafhankelijk kunnen worden, als tegelijkertijd op God/het goddelijke kunnen vertrouwen. Ik weet uit ervaring dat er tijden zijn waarin we te rade moeten gaan bij anderen. Op het spirituele pad werken we met de dualiteit van zelf-doen en ons door anderen laten helpen. Het weten *wat* je *wanneer* moet doen is een kwestie van spirituele rijpheid. Anderzijds is een leven vol zelftwijfel ook niet aan te bevelen. Ik weet er alles van hoe ongemakkelijk je je dan voelt. In de tijd dat ik nog verward was, ik nog niet mijn evenwicht had gevonden in mijn spirituele queeste, waar ik juist soms regelrecht voor terugdeinsde, ging ik werkelijk tot het uiterste om alerhande ‘lezers’ en ‘helers’ van welke spirituele stroming dan ook te raadplegen. Ik was zoekende, ik *hunkerde* naar iemand die me zou vertellen wat het doel van mijn leven was, wat God wilde dat ik deed, wat het universum van me verwachtte. Het was een vreselijke tijd. Wat ik toen dus eigenlijk wilde was iemand anders, goddelijk geïnspireerd of niet, die me zou vertellen *wie* ik in dit leven moest zijn en *hoe*. De gedachte dat ik die dingen zelf zou moeten ontdekken vond ik toen angstaanjagend. *Stel dat ik mezelf de verkeerde kant opstuurde?* Wat dan? In feite was het dus een kwestie van verantwoordelijkheid nemen: als ik het advies van anderen opvolgde en het zou dan niet goed uitpakken ... nou ja, dan zou het *hun* fout zijn, niet de mijne.

Pathway-gebed

Naarmate we langer in Port Townsend woonden, werd het ons duidelijk dat ons gezin beter in een meer stadse omgeving zou gedijen. Maar het was toch met grote weemoed dat we onze spullen weer pakten en terug verhuisden naar het Midwesten. Eenmaal terug in Chicago floreerde mijn werk ook daar weer. Ik hielp cliënten individueel en gaf daarnaast cursussen. Door het lezen van mijn eigen Akasha-kronieken had ik toegang verkregen tot bronnen van onschatbare waarde – zowel cursussen en ideeën, als suggesties ten aanzien van de wijze van uitvoering daarvan.

Een van de kwesties die me altijd het meest had beziggehouden, was de vraag hoe je spiritueel bewust kunt zijn en toch op verantwoorde wijze kunt participeren in het leven van alledag. Daar had ik nog steeds niet het antwoord op gevonden. Ik had al heel veel mensen gezien voor wie dat een of-of kwestie was. Intuïtief begreep ik dat de spirituele kracht die ik had gevonden niet bedoeld was om me af te houden van de praktische kant van het leven, maar eerder om die te verdiepen, waardevoller te maken. In mijn kronieken zocht ik niet alleen leiding met betrekking tot deze zaak, maar ook in vele andere.

Nadat ik een aantal jaren in het Midwesten les had gegeven, kwam er een onverwacht telefoontje van Mary Parker. Ze vertelde me dat ze haar relaties met de mensen die haar heilige gebed bij het onderricht van de Akasha-kronieken gebruikten opnieuw onder de loep aan het nemen was. Tegen die tijd had ik veel ervaring met de kronieken, en de vele veranderingen die ze besloten had te implementeren spraken me niet aan. Ik beseftte dat ik haar ideeën niet in mijn werk kon incorporeren omdat de leiding die ik kreeg sterk verschilde van de hare. Dus uit respect voor Mary en haar lijn – en ook uit respect voor mijzelf – wist ik dat ik mijn onderricht in de kronieken moest stoppen. Mijn werk met individuele cliënten ging echter gewoon door. Het was een moeilijke overgangperiode, want een deel van me wilde toch nog graag horen bij de gemeenschap die ik had leren kennen en die me dierbaar was geworden. Maar als ik zou toegeven aan die behoefte, zou ik mijn eigen spirituele waarheid verloochenen, en het negeren van mijn eigen leiding was ondenkbaar.

In de anderhalf jaar die volgden bad ik veel, ik hilde, vroeg me van alles en nog wat af – kortom, ik was ten prooi gevallen aan een

heftige interne maalstroom. In die stormachtige draaikolk worstelde ik met mijn relatie tot de God zoals ik die begreep. Die worsteling legde de basis voor wat ik de ‘God-cursussen’ noemde. Hoewel aanvankelijk dat wat ik tot stand had gebracht voor mijzelf een systematische wijze was waarop ik kon omgaan met een paar van de ideeën over God die ik ontgroeid was, zag ik dat van deze nieuwe benadering ook anderen zouden kunnen profiteren. In mijn Akasha-onderricht had ik namelijk gemerkt dat zij die een relatie met hun God onderhielden waarbij ze zich op hun gemak voelden, diepe, rijke ervaringen via de kronieken hadden. Deelnemers echter met een ongemakkelijk godsbeeld hadden het zwaarder in hun werk met de kronieken. De ‘God-cursussen’ hielpen ons dus allemaal.

In de zomer van 2001 bad ik geregeld vurig om hulp en telkens weer ontving ik dezelfde boodschap dat ik het onderwijs in de Akasha-kronieken weer moest oppakken! Het was fascinerend. Ik bleef God maar in niet mis te verstane woorden vertellen dat daar geen sprake van kon zijn, maar het antwoord op mijn gebeden bleef terugkomen. Tijdens het eerste weekend van september, midden in een spirituele woede-uitbarsting, kwam er een gebed in me op. Het brak door mijn tirade heen en mijn geest kwam tot bedaren terwijl de woorden en het ritme rustig bezit namen van de ruimte. Door het uitspreken van dat gebed kreeg ik toegang tot een krachtig gebied in de kronieken dat mijn hart verzachtte en mijn geest daar op één lijn mee bracht. Ik was met het *Pathway*-gebed naar een nieuw niveau getild – een ontzagwekkende ervaring.

Nadat ik dus mijn eigen heilige gebed uit de kronieken had ontvangen, maakte ik een afspraak met Christine, mijn assistente, om op 11 september 2001 ’s ochtends telefonisch deze zaak nader te bespreken. Ik was van plan het gebed met haar te delen en ik wilde graag haar reactie erop horen. Die ochtend, terwijl we spraken, werden de Twin Towers van het World Trade Center in New York aangevallen en verwoest – voor miljoenen mensen opende zich een nieuwe bewustzijnsdimensie. Later in dit boek zal ik terugkomen op deze verbaazingwekkende samenloop van omstandigheden, maar eerst wil ik het hebben over het *Pathway*-gebed dat ik ontving en dat me toegang verschafte tot het Hart van de Akasha-kronieken – ik zag dat als een uiting van de hogere vibraties die die dag vrijkwamen.

Ik had nog zo veel te leren! Het *Pathway*-gebed appelleert intens

aan het hart en dat vergt van de beoefenaars ervan actief erg betrokken te zijn bij hun eigen innerlijke werk. Hoe helderder en opener hun hart is, des te sterker is hun verbinding met het Licht. Als het hart openstaat, is dit gebed een toegangspoort tot de Akasha-kronieken. Ik wilde maar al te graag de leiding volgen die ik van de Akasha-kronieken kreeg, dus al gauw richtte ik het Center for Akashic Studies op en begon daar les te geven – ik organiseerde een heleboel cursussen. Via de kronieken kreeg ik nieuwe ideeën en een nieuw begrip van de dingen en ik probeerde daar zo goed mogelijk op te reageren.

Wat me het meest getroffen heeft aangaande deze specifieke toegangsweg tot de kronieken is dat compassie en aanvaarding er de boventoon in voeren. Bij elke kronieklezing die ik doe – voor mijzelf of voor iemand anders – krijg ik een verse dosis Licht en Liefde. Dat klinkt misschien wat clichématig, maar het is waar. Deze energieën hebben me geholpen zelfverwerping en zelfveronachtzaming achter me te laten en meer zelfliefde te ontwikkelen. En met dat grotere bewustzijn van de liefde die in mezelf aanwezig is, wil ik natuurlijk die liefde meer met anderen delen.

Door de jaren heen heb ik veel readings gehad bij beoefenaars van heel verschillende disciplines. Astrologen, auralezers, intuïtionisten en channelers – allen hebben ze veel positieve, waardevolle ideeën bijgedragen. Niettemin stuitte ik ook bij hen telkens weer op hetzelfde probleem. Allemaal – ongeacht hun denominatie of methode – benadrukten ze het feit dat als ik nou maar alleen ‘mezelf liefhad’ alles vanzelf goed zou komen. De voortdurende aansporing van mezelf te houden had het er niet makkelijker op gemaakt ook echt dat punt te bereiken. Hoewel ik me realiseerde dat die bewering correct en hun wens me te helpen oprecht waren, slaagde ik er niet in hun woorden te vertalen naar een ervaring van acceptatie en respect jegens mezelf – degenen die ik in die tijd was.

Nu, door de genade van een oneindig barmhartige en liefdevolle God, ben ik meer van mezelf gaan houden dan ooit tevoren. Door dit pad tot het Hart van de Akasha-kronieken kan ik nu niet alleen genieten van het gevoel van mijn eigen goedheid en die van anderen, maar ook van de beleving gezien, gekend, geliefd en – misschien nog wel belangrijker – aardig gevonden te worden. Ik hoop van harte dat dit boek je tot de bron van Licht zal leiden waaruit al dit prachtigs voortkomt: de Akasha-kronieken.